

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Schneeweise a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Mgr. M. S.,**
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou
sídlem Národní 37, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 18. 3. 2021, č. j. MV-29262-3/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví tohoto rozsudku specifikovaného rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým byl zamítnut jeho rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán I. stupně**“), ze dne 25. 1. 2021, č. j. MV-13338-2/OAM-2021 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), kterým byla podle § 7 a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**informační zákon**“), odmítnuta žádost žalobce datovaná dnem 8. 1. 2021 o poskytnutí materiálu č. j. V89/2020-OAM (dále jen „**předmětná žádost**“). Žalobce se žalobou domáhá i zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Dne 11. 1. 2021 byla správnímu orgánu I. stupně doručena předmětná žádost. Správní orgán I. stupně ji prvostupňovým rozhodnutím odmítl s odůvodněním, že požadovaná informace je utajena v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o ochraně utajovaných informací**“), a to se stupněm utajení „Vyhrazené“, přičemž omezení práva na informace podle § 7 informačního zákona se vztahuje bez výjimky na všechny informace utajené v souladu se zákonem o ochraně utajovaných informací, a týká se tak i požadovaného materiálu. Přístup k informacím utajeným na základě zákona o ochraně utajovaných informací je umožněn pouze v souladu s tímto zákonem, a pokud jde o stupeň utajení Vyhrazené, jsou podmínky přístupu obsaženy v jeho § 6 - 10.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž namítal, že informace není utajovanou pouze proto, že je tak formálně označena, ale dle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací musí splňovat i v něm uvedené materiální podmínky a na podporu tohoto tvrzení odkázal na judikaturu správních soudů. Dostatečně přezkoumatelné úvahy stran jejich naplnění v prvostupňovém rozhodnutí chybí, protože je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné. S ohledem na čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“) a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „**Úmluva**“) musí omezení práva na informace splňovat podmínku nezbytnosti v demokratické společnosti, prvostupňové rozhodnutí však tuto podmínku nesplňuje, resp. její splnění z jeho odůvodnění nijak nevyplývá.
5. Ministr vnitra napadeným rozhodnutím rozklad žalobce zamítl. V odůvodnění konstatoval, že žalobce žádal o informace, které jsou v souladu se zákonem o ochraně utajovaných informací klasifikovány jako utajované. Z informačního zákona neplyne jakákoli povinnost posuzovat, zda byla informace za utajenou označena správně. Existuje pouze povinnost rozhodnutí o odmítnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit, aniž by tím však byl zároveň zmařen účel utajení informace. Skutečnost, zda je požadovaná informace z obsahového (materiálního) hlediska skutečně utajovanou informací, měla být posouzena v rámci procesu, při němž byla za utajovanou označena.
6. Ministr vnitra se však ztotožnil s námitkou žalobce, že v prvostupňovém rozhodnutí chybí úvahy k odůvodnění naplnění materiálních podmínek pro utajení požadované informace. Proto namísto zrušení prvostupňového rozhodnutí v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil jeho odůvodnění na straně 2 za slovem „**VYHRAZENÉ**“ takto:

„Skutečnost, že požadovaná utajovaná informace naplňuje – vedle formálního znaku – i materiální znak (její vyzrazení neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevýhodné pro zájmy České republiky), vyplývá z toho, že svým obsahem bezprostředně navazuje na předchozí utajované informace uvedené v příslušných správních rozhodnutích, které byly adresovány Vaším klientům (v postavení účastníků řízení), když tyto předchozí utajované informace žádoucím způsobem konkretizuje a individualizuje. Uvedená obsahová provázanost požadované utajované informace s předchozími utajovanými informacemi (stejněho nebo vyššího stupně utajení) je zcela zřejmá z jednotlivých a podrobných odůvodnění příslušných správních rozhodnutí povinného subjektu a rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

Obsah slov „nevýhodné“ a „nezbytnost“ (které používají zákon o ochraně utajovaných informací, resp. Listina a Úmluva, a na něž ve svém srovnání poukazujete), je jistě z jazykového hlediska Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odlišný, nicméně ani z této obsahové odlišnosti nelze patrně dovodit, že by mělo být možné prolomení § 6 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací, který upravuje podmínky přístupu fyzické osoby k utajované informaci stupně utajení Vyhrazené. Z pouhého jazykového rozdílu obsahu obou slov povinný subjekt nedovodil, že by utajované informace se stupněm utajení Vyhrazené měly být vyjmuty z velmi přísného režimu nakládání s utajovanými informacemi stanoveného zákonem o ochraně utajovaných informací. Povinnému subjektu není ani známa judikatura z této oblasti, která by uvedený postup, tj. prolomení § 6 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací prostřednictvím aplikace věty první § 7 zákona č. 106/1999 Sb. s odkazem na čl. 17 odst. 4 Listiny a čl. 10 odst. 2 Úmluvy, umožňovala (ostatně ani Vy žádnou judikaturu na podporu svého tvrzení, které je ve zjevném rozporu s doslovným zněním platné a účinné věty první § 7 zákona č. 106/1999 Sb., neuvádíte).

K v rozkladu uvedené judikatuře ministr vnitra v napadeném rozhodnutí poznamenal, že se týká specifických případů, které nejsou s právě posuzovaným skutkově shodné, a závěry z ní vyplývající nelze bez dalšího zobecnit a aplikovat vždy a za všech okolností. Z obecných závěrů lze dovodit pouze povinnost rozhodnutí řádně odůvodnit a postupovat tak, aby spisový materiál obsahoval veškeré podklady, z nichž odůvodnění vychází, což bylo v tomto případě splněno. Nadto ministr zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 As 58/2016-45, jenž se věnuje zejména povinnosti správních soudů skutkový stav i samotný obsah utajované informace posoudit. Obecný závěr, že takovou povinnost má i povinný subjekt, však z tohoto rozsudku podle ministra vnitra nevyplývá.“

7. K námitce, že prvostupňové rozhodnutí nesplňuje podmínku nezbytnosti pro omezení práva na informace, pak ministr vnitra citoval rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2011, č. j. 10 A 42/2010 – 36 a uvedl, že seznam utajovaných informací nelze svévolně rozšiřovat. Právo žalobce vyplývající z čl. 17 Listiny bylo omezeno pouze v nezbytné míře, a toto omezení tak nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho práv. K odepření práva na informace došlo v souladu se zákonem, v nezbytné míře a v zájmu ochrany bezpečnosti státu a veřejné bezpečnosti.

II. Obsah žaloby

8. V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. To, zda je informace označena za utajenou v souladu s právními předpisy ve smyslu § 7 informačního zákona, je třeba posuzovat z hlediska § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací. Informace tedy není utajovanou pouze proto, že je tak formálně označena, ale musí splňovat i materiální podmínky, tedy že její vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Povinný subjekt nemůže odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle § 7 informačního zákona odůvodnit pouhým odkazem na formální označení požadovaných informací jako utajovaných, ale musí dostatečně konkrétně a přezkoumatelně uvést, proč jsou splněny materiální podmínky utajení informací. Pokud by postačoval pouze odkaz na formální označení, neexistovala by žádná veřejná kontrola nad činností orgánů veřejné moci, jejímž nástrojem je i žádost o informace. Těmto orgánům by pak stačilo formálně označit pro ně nepohodlné informace jako utajené, a tím by zabránily veřejné kontrole své činnosti. Tuto námitku žalobce uplatnil již v rozkladu, avšak ministr vnitra ji náležitě nevypořádal, když pouze uvedl, že povinnému subjektu neplyne ze zákona povinnost posuzovat z věcného obsahu, zda byla informace za utajovanou označena správně. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasí a má za to, že taková povinnost vyplývá z formulace § 7 informačního zákona. Pokud by zákonodárce považoval za dostačující pouze formální Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

označení informace za utajovanou, pak by předmětné ustanovení formuloval jinak a použití slov „*v souladu s právními předpisy*“ by bylo nadbytečné. Zkoumání materiálních podmínek je opodstatněno ochranou lidských práv a možností veřejné kontroly.

9. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce dále spatřoval v jeho vnitřní rozpornosti. Ministr vnitra v něm totiž uvedl, že se ztotožňuje s námitkou žalobce ohledně absence úvah správního orgánu I. stupně k odůvodnění naplnění materiálních podmínek pro utajení požadované informace. Tomuto závěru však odporuje zbývající část napadeného rozhodnutí, kde se uvádí přesný opak, tedy že neexistuje povinnost zkoumat naplnění materiálních podmínek.
10. Nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí žalobce spatřoval také v tom, že neobsahují žádné údaje stran toho, zda je požadovaný materiál uveden v seznamu utajovaných informací, ač se jedná o jeden z definičních znaků utajované informace. Údajná provázanost s jinými utajovanými informacemi neodůvodňuje naplnění materiálních podmínek pro utajení požadované informace, neboť neobsahuje žádný dostatečně konkrétní důvod pro utajení. Ze souvislosti s jinou utajovanou informací nelze dovodit, že je požadovaná informace označena za utajovanou v souladu se zákonem. Žalobci není znám obsah těchto souvisejících utajovaných dokumentů, proto pro něj takové zdůvodnění nemá žádný význam.
11. Žalobce také namítl, že při výkladu § 7 informačního zákona je třeba pamatovat na to, že právo na informace je základním lidským právem zaručeným v čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy. Jeho omezení musí splňovat podmínku nezbytnosti v demokratické společnosti, tuto podmínku však napadené rozhodnutí ani prvostupňové rozhodnutí nesplňují, resp. její splnění z jejich odůvodnění nijak nevyplývá. Dle zákona o ochraně utajovaných informací může být v případě stupně utajení „Vyhrazené“ pro Českou republiku pouze nevýhodné, neposkytnutí takové informace nesplňuje podmínku nezbytnosti. Napadeným rozhodnutím doplněné odůvodnění ohledně této otázky není dostatečné. Žádný z důvodů omezení nebyl v posuzovaném případě naplněn a ministr vnitra neuvedl nic, na základě čeho by bylo možné dojít k závěru, že takový důvod omezení žalobcova práva na informace dán byl (v této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2009, č.j. 5 Ca 184/2008 – 38 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, ze dne 11. 1. 2017, č.j. 3 As 58/2016 – 45 a ze dne 31. 10. 2018, č.j. 3 As 38/2018 – 29).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě soudu navrhl, aby žalobu zamítl a v podstatě zopakoval některé části odůvodnění napadeného rozhodnutí.
13. Ministr vnitra v napadeném rozhodnutí částečně přisvědčil námitce žalobce a blíže specifikoval, z jakých důvodů došlo k utajení požadované informace, a přednesl tak žalobci své úvahy ohledně materiálních podmínek pro utajení. Žádné doprovodné informace však nemohly být uvedeny, neboť by tím mohl být ohrožen účel utajení požadovaných informací (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 3. 2020, č. j. 16 A 1/2020-44 a Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28). Ač správní orgány nemohly konkrétní informace poskytnout, byl žalobce v rámci souvisejících správních řízení o žádostech o vydání zaměstnanecké karty (např. řízení vedené pod sp. zn. MV-

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

183112/SO-2020), ve kterých vystupoval jako zmocněný zástupce žadatelů, alespoň v obecné rovině informován, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají.

14. Informační zákon při aplikaci § 7 neukládá povinnost informovat žadatele, že požadovaná informace je uvedena v seznamu utajovaných informací. Požadovanou informaci lze typově podřadit pod „Bezpečností opatření směřující k ochraně vnitřního pořádku a bezpečnosti České republiky“, tedy pod bod 1. přílohy č. 8 k nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací. Ačkoli na toto zařazení nebylo v napadeném rozhodnutí odkázáno výslovně, lze jej s ohledem na formální a materiální vymezení utajované informace z jeho odůvodnění dovodit.
15. Žalovaný zároveň nesouhlasil s tvrzením žalobce, že v napadeném rozhodnutí bylo pouze odkazováno na formální označení utajovaných informací. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, bylo alespoň v obecné míře uvedeno, v čem spočívají důvody utajení požadovaných informací, a bylo mimo jiné zmíněno, že utajovaná informace obsahuje informace ohledně bezpečnostních rizik vztahujících se k imigraci do České republiky z Vietnamské socialistické republiky. Napadené rozhodnutí splňuje i další požadavky judikatury, neboť se v něm ministr vnitra dostatečným způsobem zabýval jak formální, tak materiální stránkou utajované informace.
16. Žalobce se domáhal zpřístupnění utajovaných informací rovněž v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-185909-3/SO-2020. Krajský soud v Plzni však usnesením ze dne 19. 5. 2021, č. j. 77 A 37/2021-64, žádost o nahlédnutí do písemností obsahujících utajované informace zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem

17. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
18. Podle § 7 informačního zákona věty první platí, že je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.
19. Podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací se pro účely tohoto zákona rozumí utajovanou informací informace v jakékoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139).
20. Podle § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací na informaci, která naplňuje znaky § 4 a je uvedena v seznamu utajovaných informací, je původce povinen vyznačit svůj název, stupeň jejího utajení, její evidenční označení a datum jejího vzniku, není-li dále stanoveno jinak.
21. Podle § 22 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací stupeň utajení na utajované informaci vyznačí původce při jejím vzniku, nestanoví-li tento zákon jinak (§ 70).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

22. Podle § 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací vyznačení stupně utajení na utajované informaci musí být zachováno po celou dobu trvání důvodů utajení. Bez souhlasu původce nebo poskytující cizí moci nesmí být stupeň utajení změněn nebo zrušen.
23. Podle § 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací stupeň utajení původce neprodleně zruší nebo změní po zjištění, že pominul důvod pro utajení informace, důvody pro utajení neodpovídají stanovenému stupni utajení nebo byl-li stupeň utajení stanoven neoprávněně, a na utajované informaci toto zrušení nebo změnu jejího stupně utajení vyznačí.
24. Podle § 22 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací původce je povinen prověřit, zda důvod pro utajení informace trvá, a to nejméně jednou za pět let ode dne jejího vzniku.
25. Žalobce v prvním žalobním bodu namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že v něm ministr vnitra dostatečně neodůvodnil, že požadovaná informace je utajovanou informací ve smyslu § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací.
26. Soud nesdílí názor žalobce, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti z důvodu, že neobsahuje úvahy o naplnění materiálních podmínek pro utajení požadovaných informací a údaje o tom, že předmětné informace jsou vedeny v seznamu utajovaných informací. Z napadeného rozhodnutí i jím aprobovaného prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobcem požadovaný materiál vedený povinným subjektem, je veden v režimu „vyhrazené“, a to pod č.j. V89/2020-OAM (režim „vyhrazené“). Žalobcem namítaná absence úvahy o konkrétních materiálních důvodech utajení předmětných informací či údajů o podřazení těchto informací pod některou z položek uvedených v seznamu utajovaných informací ve smyslu nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací (dále jen „**nařízení vlády č. 522/2005 Sb.**“) sama o sobě neznamena, že orgány veřejné moci zneužily svou pravomoc a s cílem vyhnout se veřejné kontrole formálně označily za utajené i informace, které podle zákona o ochraně utajovaných informací podmínky utajení nesplňují. V tomto ohledu nejsou žalobcem citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č.j. 3 As 58/2016-45 a ze dne 31. 10. 2018, č.j. 3 As 38/2018-29 pro posouzení nyní projednávané věci aplikovatelná, neboť se týkající zcela odlišné skutkové situace, přičemž závěry v těchto rozhodnutích učiněné nemají podle názoru soudu obecně využitelný přesah, který dovozuje žalobce. Zatímco v odkazovaných rozhodnutích se Nejvyšší správní soud zabýval zřejmým rozporům mezi definovaným předmětem veřejné zakázky a s tímto předmětem nekorespondujícími důvody jejího utajení, k němuž bylo přistoupeno z důvodu dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (konkrétně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 1. 2017 č.j. 3 As 58/2016-45 konstatoval, že: *„Za situace, kdy není spolehlivě zjištěno, co konkrétně bylo předmětem veřejné zakázky, nemůže Nejvyšší správní soud posoudit, nakolik či dokonce zda vůbec její předmět souvisí s (podpůrně) operativně pátracími prostředky (respektive jejich přípravou, použitím, technickým zajištěním, atd.), na něž odkazují body 8 a 11 přílohy č. 1 nařízení.“*), v nyní posuzované věci žádné konkrétní, objektivně dané pochybnosti o důvodech utajení požadovaných informací nevyvstaly. Pouhé tvrzení o hypotetickém zneužití institutu utajení informací je ze strany žalobce jen ničím nepodloženou spekulací, k níž soud nemůže přihlížet, neboť v této nekonkretizované formě nikterak nevyvrací klíčový závěr správních orgánů o nemožnosti poskytnout požadovanou informaci z důvodu jejího utajení. Zcela nepřipadný je pak odkaz žalobce na rozhodnutí ze dne 24. 3. 2010 č.j. 1 As 8/2010-65, v němž Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2009 č.j. 5 Ca 184/2008-38. V žalobě uvedená citace z tohoto rozhodnutí, byť by na první pohled mohla působit přiléhavě, je vytržena z kontextu nosného odůvodnění rozhodnutí. V bodě [19] Nejvyšší správní soud v tomto odkazovaném rozhodnutí totiž jen shrnul důvody, které vedly Městský soud v Praze ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Návazně nicméně Nejvyšší správní soud upozornil na to, že „... se správností tohoto závěru městského soudu nezabýval, neboť stěžovatel neuplatnil tomu odpovídající kasační námitku. To je ostatně pochopitelné, neboť závěr městského soudu je stěžovateli ku prospěchu. Žalovaný proti rozsudku městského soudu kasační stížnost nepodal.“ Argumentace Městského soudu v Praze týkající se postupu povinného subjektu při odůvodňování rozhodnutí o odmítnutí poskytnout informaci z důvodu jejího utajení tudíž nebyla předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu.

27. Se závěry prezentovanými pátým senátem Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 16. 10. 2009 č.j. 5 Ca 184/2008-38 se senát rozhodující v nyní posuzované věci neztotožňuje. Nelze než přisvědčit žalovanému, že je výhradně na původci informace, aby o jejím utajení rozhodl a v souladu s § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací vyznačil stupeň jejího utajení, popřípadě dle § 22 odst. 2 tohoto zákona stupeň utajení změnil či zrušil. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2015 č.j. 3 As 188/2014-38. Povinnému subjektu, ba dokonce ani soudu nepřísluší hodnotit relevantnost utajení informací, resp. řešit otázku, zda byl dán důvod pro utajení konkrétních informací a zda tento důvod nadále trvá. Utajení informace představuje její objektivní vlastnost, o které rozhoduje výhradně její původce (srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2019 č.j. 8 A 127/2015 - 60 a ze dne 8. 2. 2018 č.j. 9 A 341/2014-37). Je výlučně na odpovědnosti původce, aby prověřoval, zda důvod pro utajení informace trvá (§ 22 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací), a aby stupeň utajení příslušné informace neprodleně zrušil nebo změnil po zjištění, že pominul důvod pro utajení informace, důvody pro utajení neodpovídají stanovenému stupni utajení nebo byl-li stupeň utajení stanoven neoprávněně, a aby na utajované informaci toto zrušení nebo změnu jejího stupně utajení vyznačil, jak mu ukládá § 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací. Vzhledem k tomu, že původcem vyznačený stupeň utajení informace nesmí být bez jeho souhlasu změněn nebo zrušen (§ 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací), je případný odlišný názor povinného subjektu na důvodnost utajení předmětných informací zcela irelevantní. Původcem utajená informace totiž i přes případný odlišný názor povinného subjektu zůstane nadále utajovanou, a to až do doby, než původce přikročí ke změně či zrušení příslušného stupně utajení či k tomu udělí svůj souhlas.
28. Je tedy výlučně na uvážení a odpovědnosti původce, zda informace, na kterou při jejím vzniku vyznačil příslušný stupeň utajení, zůstane utajovanou, a jak dlouhou dobu si tuto vlastnost udrží. Zákon o ochraně utajovaných informací, informační zákon ani jiný právní předpis nepřiznává povinnému subjektu ani soudu pravomoc původci informace v tomto směru cokoliv nařizovat, či dokonce místo něj rozhodovat o charakteru takové informace. Nahlíženo touto optikou se jeví jako zbytečné, aby se povinný subjekt v rámci řízení o žádosti o poskytnutí informace podané podle informačního zákona zabýval přezkumem postupu původce při utajení příslušné informace, resp. tím, zda byly (a nadále jsou) splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro její utajení. K takovému přezkumu nemá povinný subjekt žádné zákonné zmocnění a jeho případný závěr, že k utajení požadovaných informací nedošlo v souladu s právními předpisy, by nemohl nic změnit na skutečnosti, že Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

předmětná informace zůstává i nadále utajovanou, a to až do doby, kdy původce této informace přikročí ke změně jejího charakteru. Informaci, kterou se její původce rozhodl utajit postupem podle zákona o ochraně utajovaných informací, povinný subjekt podle § 7 informačního zákona nesmí žadateli, který nemá oprávnění pro přístup k takové informaci, poskytnout.

29. K toliko obecnému poukazu žalobce na podmínku nezbytnosti omezení žadatelova práva na informace lze rovněž obecně uvést, že svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny. Meze práva na informace jsou v projednávané věci vymezeny jednak zákonem o ochraně utajovaných informací, který stanoví, co je utajovanou informací, a jednak informačním zákonem, který v § 7 jednoznačně stanoví, že utajovanou informaci povinný subjekt neposkytne žadateli, který nemá oprávnění k přístupu k takové informaci. Účelem zákona o ochraně utajovaných informací je zajistit, aby byly náležitě utajeny všechny informace, jejichž vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Napadené rozhodnutí z těchto zákonných mantinelů nijak nevybočilo, neboť povinný subjekt v souladu s relevantní právní úpravou zakotvenou v informačním zákoně odepřel poskytnutí jen těch informací, na které se vztahuje zákonná výluka. Pro úplnost soud dodává, že zájem státu na ochraně utajovaných informací je nepochybně mnohem důležitější než individuální zájem jednotlivce – žadatele, jenž se poskytnutí takové informace domáhá.
30. Soud shrnuje, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným, neboť z jeho odůvodnění jsou patrné relevantní důvody, které vedly povinný subjekt k odmítnutí žádosti žalobce. Pro tyto účely je plně dostačující, pokud povinný subjekt identifikuje dokument či soubor dokumentů obsahující požadovanou informaci a uvede, že tento materiál byl původcem označen za utajený v příslušném stupni utajení. Pakliže žadatel nedisponuje osvědčením, jež by mu utajenou informaci zpřístupnilo (žalobce v tomto směru nic netvrdil a existenci takového oprávnění ani ničím neprokázal), je odmítnutí žádosti o poskytnutí informace souladné se zákonem.
31. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
32. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2023

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.